

del af verden blev magten gjort til retten på bekostning af diplomatiet. Og det tyder på, at amerikanske overgreb på retssamfundets principper fortsætter.

Det er den stærkeste, der har retten, når han selv tager den. Det er i virkeligheden det, demokratiets principper og spilleregler skal værne os imod, men af og til ser det ud, som om det for statsministeren gælder, at målet helliger midlet. Når statsministeren har besluttet sig, er der ikke noget at komme efter.

Selv om børn går i stykker under årelange, umenneskelige ophold på et asylcenter, fordi deres irakiske forældre ikke vil medvirke til hjemsendelse til Irak – det burde enhver nu kunne leve sig ind i og forstå – er der ikke noget at komme efter. Så myndighederne lukker øjnene for omsorgssvigt, vasker deres hænder, for det er ikke deres ansvar, loven er over børnene, som statsministeren siger, og så er der heller ikke noget at komme efter her.

Kl. 16.05

Når statsministeren jævnlige glæder sig over sin succes med, at antallet af udlændinge, der kommer til Danmark, er faldet dramatisk, er der heller ikke noget at komme efter – ikke engang en smule menneskelighed over for de familier, hvor far og barn kan blive i Danmark, mens mor er udvist, fordi hendes tilknytning til Danmark ikke er stor nok. Hvad skulle næsten være større end tilknytning til mand og barn?

Selv når Kommissionen skriver, at den danske regerings ministre tolker EU-reglerne om den fri bevægelighed forkert, fordi EU-borgere har ret til at bo med deres ægtefæller i et EU-land og sammen rejse til Danmark, er der alligevel ikke noget at komme efter.

Ja, uanset hvilken international institution der har kritiske spørgsmål til eller vurderinger af Danmark, er rapporterne kun til papirkurven, for der er ikke noget at komme efter. Det taler for sig selv, og det har forandret Danmark.

Rundt om hjørnet lurer en overophedning af økonomien, fordi der ikke er nok mennesker, der har de kvalifikationer, der er brug for, og som kan tage de job, der bliver ledige i de kommende år. Der er advarsler om nedgang i væksten og nedgang i overskuddet på betalingsbalancen de næste par år. Regeringen ved det godt, men svaret er til stadighed: Der er ikke noget at komme efter.

Regeringen tillader en skov af skattefrie frynsegoder, som medarbejderne kan få i stedet for mere i løn, men det gælder bare ikke hjemme-

hjælpen eller børnehavepædagogen, skulle jeg hilse at sige.

Til gengæld styrer regeringen samfundet og kommunerne og hjemmehjælpen og skolerne i hver en krog og alle andre velfærdsydelser med reguleringer og kontroller og nationale standarder og forskrifter og test og sammenligninger og alt det, der kan måles med den samme målestok, vel at mærke efter den samme kogeboogsopskrift og den samme falske melodi. Der er ikke noget at komme efter – hvilket der netop er.

Ja, der er nemlig noget at komme efter. Statsministeren forveksler ledelse med magt, og se, det er farligt. Det er en forkert politik, og det er en forkert kurs, og Det Radikale Venstre vil en anden vej. Der er flere og flere vælgere, der kan se, at statsministeren lægger kursen i Venstres navn. De Konservative følger pænt efter, og Dansk Folkeparti tager sig betalt, så længe det går.

Men se, i Danmark har vi en folkelig tradition for at gå sammen i alverdens foreninger, tage ansvar og løse opgaver sammen i vandværkets repræsentantskab, andelsboligforeningen, grundejerforeningen, skolebestyrelsen, teaterforeningen, idrætsforeningen. Det er bl.a. Foreningsdanmark, der har givet os vores demokratikultur. I foreningerne mødes vi på kryds og tværs af politiske meninger, indkomst, sociale rødder, køn og andre forskelle. Vi vælger medlemmer til bestyrelserne. De handler under ansvar, fordi vi viser dem tillid og giver dem ansvar. Det er i virkeligheden udtryk for, at vi i Danmark kan selv, og at vi er folket. Vi har omtanke for hinanden, og staten skal ikke blande sig i alt muligt. De grundlæggende værdier, som velfærdssamfundet skal bygge på, er det, vi godt kan selv. Det er fællesskab, det er omsorg og omtanke for hinanden, det er ligeværd, det er gensidig respekt, det er dialog, det er meninger, der brydes, det er tillid og ansvar.

De værdier er pressede af effektivitetsjageriet og af regeringens brug af markedskræfterne i velfærdssamfundets kerneopgaver. Kerneopgaverne er jo lige netop de opgaver, hvor borgeren er helt afhængig af medarbejderne. Det er pasning af børn, det er undervisning i skolen, det er pleje af gamle og svage mennesker, det er behandling på sygehusene. Alt det kan ikke sættes på en formel eller reguleres og iscenesættes af et ministerium. Medarbejderne skal vises tillid og have ansvar, og de skal have frihed til at løse de konkrete opgaver. Det er faktisk det, de er ud-